

liggørelsen af de faktiske oplysninger, der ønskes imødegået.

Stk. 4, der er nyt i forhold til udvalgets lovudkast, præciserer, at for genmæle vedrørende indholdet af reklameindslag i radio og fjernsyn gælder reglerne i radio- og fjernsynsloven fortsat, jf. herved den under § 57 foreslåede affattelse af § 19 e, stk. 4.

Til § 37

Pligten til offentliggørelse af et genmæle påhviler det pågældende massemedies redaktør, og anmodning om genmæle skal fremsættes over for denne. Det svarer til ordningen i presselovens § 9, stk. 1, 1. pkt. Det gælder, uanset om redaktøren efter lovforslagets §§ 11 ff og 17 ff er ansvarlig for indholdet af den oplysning, der har givet anledning til genmælekravet. Om afslag på genmælekravet se lovforslagets § 40.

Til § 38

Bestemmelsen i *stk. 1*, svarer i det væsentlige til presselovens § 9, stk. 1, 4. pkt., og der er ikke tilsigtet realitetsændringer heri.

Presselovens § 9 forudsætter, at en berigtigelse skal udformes af klageren selv, og at der ikke påhviler redaktøren nogen pligt til at bistå klageren med udformning af berigtigelsen. Ifølge *stk. 2*, vil redaktøren som hidtil kunne kræve, at klageren selv udformer sit genmæle, men bestemmelsen forudsætter, at massemediet også selv kan vælge at udforme genmælet. Navnlig når det drejer sig om genmæle i et elektronisk massemedie, vil det ofte være hensigtsmæssigt, at mediet har en væsentlig indflydelse på genmælets udformning.

Til § 39

I lighed med, hvad der gælder i dag, skal genmælet offentliggøres vederlagsfrit. Efter presselovens § 9, stk. 4, skal berigtigelse optages i det første eller for dagblades vedkommende senest i det andet nummer, som udkommer efter, at optagelse er forlangt. Dette foreslås i *stk. 1*, ændret til, at genmælet skal offentliggøres uden unødigt forsinkelse. Heri ligger ikke nogen ændring i det tidsmæssige krav, for så vidt angår periodiske skrifter, men da genmælereglerne også omfatter de elektroniske medier, er det uhensigtsmæssigt at foreskrive konkrete tidsfrister i loven.

Kravet om, at genmælet skal bringes på en så fremtrædende måde, som det efter omstændighederne med rimelighed kan forlanges, svarer til presselovens § 9, stk. 4, 3. pkt.

Stk. 2, svarer til presselovens § 9, stk. 4, 5. pkt.

Til § 40

Stk. 1, svarer til presselovens § 9, stk. 1, idet dog klagefristen på 4 uger er ny. Fristen regnes fra det tidspunkt, da redaktørens afslag på genmæle er kommet frem til klageren.

Bestemmelsen i *stk. 2*, om, at ufyldestgørende genmæle kan indbringes for Pressenævnet senest 4 uger efter genmælets offentliggørelse, svarer til presselovens § 9, stk. 4, 4. pkt. Bestemmelsen omfatter både klage over offentliggørelse af genmæle i ufyldestgørende form og klage over tilsidesættelse af reglerne i § 39, stk. 1 og 2.

Kapitel 7

Pressenævnet

Til § 41

Forslaget om at lovfæste det presseetiske system indebærer, at der oprettes et fælles klageorgan for alle massemedier. Klagemyndigheden skal varetage de opgaver, der nu henhører under Dansk Pressenævn, Berigtigelsesnævnet og Radionævnet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger af snit 6.5.3. og betænkningen, s. 324-326 og 337 ff.

I § 41, *stk. 1*, fastsættes Pressenævnets sammensætning. Justitsministeriet finder, at formanden og næstformanden skal være dommere, og at disse skal beskikkes efter udtalelse fra Højesterets præsident; det er endvidere Justitsministeriets ønske, at disse dommere om muligt udpeges blandt dommerne i Højesteret. Det foreslås endvidere, at massemedierne selv - som hidtil for så vidt angår Berigtigelsesnævnet - repræsenteres i nævnet på en sådan måde, at der er paritet i repræsentationen for redaktører og for journalister. Endelig foreslås det, at offentligheden repræsenteres i Pressenævnet, således som det i dag er tilfældet for Dansk Pressenævns vedkommende.

I *stk. 2*, fastsættes en beskikkelsesperiode på 4 år svarende til, hvad der i dag gælder for Radionævnets medlemmer efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Til § 42

Bestemmelsen fastlægger nævnets sammensætning ved behandling af sager og der gives ved formuleringen mulighed for, at Pressenævnet kan fungere med to afdelinger hver med fire medlemmer, såfremt mængden af klagesager nødvendiggør det. Herved opnås, at sagerne kan behandles hurtigt, hvilket er ønskeligt på grund af disse klagesagers karakter.